

Азъ тръгнахъ уморенъ да пия
прохладата и свежестъта
на тоя вѣтъръ, който милва
душата ми въвъ тоя часъ.

Дали ще може да измие
закоравѣлата ръжда
отъ сажди, димъ, тжга и тиня,
набрани въ тоя чужди градъ?

Изъ пжтя срѣщамъ стари хижи
и тукъ-тамъ цѣфнали села.
Тукъ нѣма скръбъ, тукъ нѣма грижи,
а само ведри небеса.

А като видя да се мѣрнатъ
купчина криви дървеса,
едно кубе, две вехти стрѣхи
и въ пжтя бѣгащи деца,

азъ сякашъ виждамъ мойто село
въ единъ спокоенъ, хубавъ часъ —
на прага баба ми — умрѣла —
преде и пѣе съ тжженъ гласъ.

Тогава чувствувамъ какъ иде
изгубено тукъ отпреди
сърдцето ми — и ето бие
отново въ моитѣ гърди.